

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 11Co/103/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3117220189
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Marek Anovčín
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2026:3117220189.3

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Mareka Anovčina a členiek senátu JUDr. Aleny Radičovej a JUDr. Márie Vrtochovej, v spore žalobcu A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. C. A., E. XX, zastúpeného: Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Trnava, Hlavná 31, IČO: 36 865 281, proti žalovanej Fakultná nemocnica Trenčín, so sídlom Trenčín, Legionárska 28, IČO: 00 610 470, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Danica Birošová, s. r. o., so sídlom Trenčín, Piaristická 46/276, IČO: 36 837 857, za účasti intervenienta na strane žalovanej KOOOPERATIVA poisťovňa, a. s. Vienna Insurance Group, so sídlom Bratislava, Štefanovičova 4, IČO: 00 585 441, zastúpeného JUDr. Baltazárom Mucskom, advokátom so sídlom Bratislava - mestská časť Staré Mesto, Palárikova 15, IČO: 42 174 856, o náhradu škody, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín, č. k. 21C/60/2017 - 339 zo dňa 3. júla 2025, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch II. a III. m e n í tak, že žalovanej, intervenientovi na strane žalovanej a štátu náhradu trov konania n e p r i z n á v a.
- II. Žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej aj „súd“) výrokom I. zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa tento domáhal náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy. Výrokom II. priznal žalovanej (v rozsudku nesprávne uvádzaná ako „žalovaný“) a intervenientovi na strane žalovanej nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %. Výrokom III. priznal štátu voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu náhradu bolestného vo výške 2 252,- eur s 5 % úrokom z omeškania ročne odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanej do zaplatenia, náhradu sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 114 912,- eur s 5 % úrokom z omeškania ročne odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanej do zaplatenia, náhradu za stratu na zárobku počas práceneschopnosti vo výške 3 631,17 eur s 5 % úrokom z omeškania ročne odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanej do zaplatenia, náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s liečením vo výške 51,- eur s 5 % úrokom z omeškania ročne odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanej do zaplatenia a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 15 000,- eur. Svoje nároky založil na tom, že došlo u neho k ujme na zdraví v dôsledku protiprávneho konania žalovanej. Po vykonanom dokazovaní dospel súd k záveru, že predpoklady zodpovednosti za škodu, ktorými sú protiprávny úkon alebo zákonom kvalifikovaná udalosť vyvolávajúca škodu, vznik ujmy, príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom, respektíve škodnou udalosťou a ujmu a zavinenie neboli naplnené. Zo záverov znaleckého posudku vyplynulo, že zo strany žalovanej boli splnené všetky postupy potrebné pre operačný zákrok, ktorý žalobca podstúpil. Závery realizovaného znaleckého dokazovania potvrdzujú skutkové tvrdenia žalovanej, že poučenie žalobcu ako pacienta bolo realizované štandardným spôsobom formou informovaného súhlasu. Celý priebeh predoperačných vyšetrení a súvisiacich administratívnych úkonov, ktoré žalovaná realizovala, ako aj priebeh samotnej anestézie bol lege artis, a teda správny. V posudzovanom prípade žalobcu

nie je z anatomického hľadiska možné, aby došlo k poškodeniu genitofemorálneho nervu zo strany anesteziológa pri manipulačných technikách spojených s punkciou lumbálneho priestoru pri podávaní spinálnej anestézie. Nebol tak naplnený prvý predpoklad pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody, ktorým je protiprávne konanie žalovanej. Preto súd žalobu zamietol. Žalovaná a intervenient na strane žalovanej boli v spore plne úspešní, preto im súd s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V priebehu konania bolo uznesením č. k. 21C/60/2017-317 zo dňa 08.04.2025 znaleckej organizácii forenzic.sk priznané znalečné vo výške 3 152,37 eur. Táto suma bola vyplatená z rozpočtových prostriedkov súdu. Podľa súdu patrí štátu náhrada trov, ktoré skutočne vynaložil v súlade s v danom čase platnou procesnou normou, ustanovením § 148 OSP, podľa ktorej mu ex lege vznikol nárok na ich náhradu, a to napriek tomu, že nová procesná úprava CSP analogické ustanovenie neobsahuje. Aplikáciou základného princípu uvedeného v čl. 4 ods. 2 CSP s použitím ustanovenia § 253 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP a § 470 ods. 2 CSP je možné štátu náhradu trov konania voči neúspešnej strane sporu priznať aj za právnej úpravy Civilného sporového poriadku. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31. júla 2018, sp. zn. 4Obo/3/2018 - zverejnené v Zbierke rozhodnutí pod R/75/2018.). Na základe vyššie uvedeného súd priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % voči žalobcovi, ktorý bol v spore neúspešný.

2. Proti výrokom II. a III. tohto rozsudku (výrokom o náhrade trov) podal v zákonom stanovenej lehote odvolane žalobca. Uviedol, že súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal možnosťou/potrebou aplikácie ust. § 257 CSP, hoci je jeho povinnosťou sa minimálne zaoberať možnosťou jeho aplikácie. Podľa žalobcu u neho existujú viaceré dôvody hodné osobitného zreteľa, a to druh konania (medicínsky spor) a osobné a majetkové pomery žalobcu. V danej veci išlo o medicínsky druh sporu, kde na jednej strane je žalovaná ako poskytovateľ zdravotnej starostlivosti a na strane druhej žalobca ako pacient, ktorému je poskytovaná zdravotná starostlivosť. Žalobca považoval za dôvod hodný osobitného zreteľa pre postup podľa ust. § 257 CSP už samotný druh konania, v ktorom sa žalobca domáhal svojich práv na podklade zistenej skutočnosti zo strany ÚDZS, že k poškodeniu periférnych neurogénnych štruktúr (genitofemorálneho nervu) došlo práve pri operácii hernie žalobcu u žalovanej. Samotný žalobca ako pacient nemal reálne možnosť bez znaleckého posúdenia predvídať výsledok konania. Súdny považujú medicínske spory za osobitnú kategóriu, kde pacient vystupuje ako slabšia strana právneho vzťahu, a preto je vhodné uplatňovať vo väčšej miere moderačné oprávnenia. Žaloba bola podaná až po tom, čo žalobca disponoval listom z Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, ktorý potvrdzoval, že k poškodeniu nervu pri operácii došlo. Aj keď úrad nekonštatoval non lege artis postup žalovanej, zo samotného záveru o poškodení nervu v súvislosti so zákrokom možno odôvodňovať, že žalobca nekonal ľahkovážne, keď sa opierať o odborný záver nezávislého orgánu. Výsledok konania tak závisel výlučne od vykonaného dokazovania a s tým spojeného aj znaleckého posúdenia. Považoval za neprímerané, aby bol žalobca ako pacient sankcionovaný plnou náhradou trov žalovanej, intervenienta na strane žalovanej a štátu (priznaná náhrada trov štátu pritom v danej veci nemá žiadnu oporu v zákone, tak ako to zhodnotil súd prvej inštancie). V danej veci ide o typický prípad, kde by bolo spravodlivé uplatniť moderačné právo – žalobca konal v dobrej viere, na základe dostupných odborných podkladov, a výsledok konania bol ďalej determinovaný dokazovaním a odborným znaleckým posúdením, ktorého závery žalobca nemohol sám vopred predvídať. Z konania nepochybne vyplynulo, že osobné a majetkové pomery žalobcu sa v dôsledku operačného zákroku a poškodenia jeho zdravia výrazne zmenili k horšiemu. Predtým aktívny človek, ktorý pracoval ako špecialista v autorizovanom servise, sa zrazu ocitol v situácii, odkedy bol pre trvalé a závažné zdravotné problémy odkázaný už len na príjem z invalidného dôchodku a t. č. na príjem zo starobného dôchodku, ktorý je v sume 1 125,70 eur. Žalobca pred vznikom zdravotných ťažkostí vlastnil jednoizbový byt spolu s manželkou, avšak vzhľadom na závažné zhoršenie jeho zdravotného stavu a potrebu bezbariérového bývania bol spolu s manželkou nútený zabezpečiť si rodinný dom spĺňajúci tieto špecifické podmienky. Súdom s ohľadom na nepriaznivú finančnú a majetkovú situáciu žalobcu rozhodol po podaní žaloby o jeho oslobodení od platenia súdnych poplatkov v celom rozsahu. Pomery žalobcu súd opätovne na základe vlastnej iniciatívy preveroval v roku 2022, kedy dospel k záveru, že žalobca naďalej spĺňa podmienky na oslobodenie od platenia súdnych poplatkov. Žalobca v dôsledku jeho nepriaznivého zdravotného stavu a s tým súvisiacimi osobnými, finančnými a majetkovými pomermi nedisponuje dostatočnými finančnými prostriedkami na úhradu trov konania. Túto skutočnosť však súd prvej inštancie nechal bez povšimnutia, hoci finančné a majetkové pomery sa žalobcovi výrazne nezmenili (v porovnaní s jeho pomermi v roku 2022 a jeho pomermi v roku 2017 pri podaní žaloby). Vyššie uvedené skutočnosti podľa jeho názoru napĺňajú kritéria hodných osobitného zreteľa na rozhodovanie v zmysle ust. § 257 CSP. Z vyššie uvedeného je zjavné, že súd prvej inštancie sa v napadnutom rozhodnutí vôbec nezaoberal existenciou okolností osobitného

zreteľa, hoci tieto zjavne v prípade žalobcu existujú. Žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie v časti výrokov II. a III. zmenil tak, že žiadna zo strán súdneho konania nemá nárok na náhradu trov konania a trovy konania neprizná ani štátu.

3. K odvolaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná, ktorá uviedla, že považuje napadnutý rozsudok za vecne správny. Poukázala na skutočnosť, že oslobodenie od súdneho poplatku nemá vplyv na rozhodovanie o trovách konania. Žalobca bol oslobodený od súdneho poplatku iba z titulu druhu podanej žaloby, nie zo subjektívnych dôvodov, t. j. z dôvodov jeho osobných a majetkových pomerov. Rovnako tak z Civilného sporového poriadku nevyplýva, že by súd mal ex offa skúmať, či nie sú u neúspešnej strany sporu dôvody hodné osobitného zreteľa pre účely zmiernenia neúspechu vo veci samej. Ak by súd mal skúmať majetkové pomery neúspešnej strany, mala byť iniciatívna dotknutá strana, aby k tomu produkovala aspoň skutkové tvrdenia a prípadne aj dôkazy v potrebnom rozsahu. Odvolateľ poukázal na všetky okolnosti, ktoré by mali byť dôvodmi hodnými osobitného zreteľa, až v odvolaní, a teda sú odvolacími novotami, ktoré prichádzajú oneskorene, a preto na ne nemožno brať zreteľ. Na tomto nemení nič ani predmet sporu – tzv. medicínsky spor. Zdanlivá nevyrovnanosť strán v medicínskom spore nemôže byť rozhodná pre rozhodnutie o trovách a nemôže znamenať, že slabšia strana by mala výsadu rezignovať na povinnosť tvrdenia (čo do skutočností a dôvodov týkajúcich sa rozhodovania o trovách konania), hoc je zastúpená advokátom. Rovnako tak podľa žalovanej neobstojí poukaz na to, že žalobca v spore neuplatňoval či nebránil zjavne beznádejné právo, lebo vychádzal zo správy Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, podľa ktorej sa domnieval, že žalovaná zodpovedá za škodu na jeho zdraví. V čase, kedy bol do spisu zadovážený znalecký posudok, ktorý predznamenával, že žalovaná postupovala správne, bol okamih, kedy žalobca uplatňoval beznádejné právo. Od tohto okamihu tiež žalobca neprodukoval ďalšie prostriedky procesného útoku, ktorými by dosiahol prípadný zvrät, a preto sa neúspech v konaní odráža aj vo výroku o trovách konania. Slabšie postavenie žalobcu v spore nie je možné akceptovať ani s poukazom na jeho právne zastúpenie v spore. To, že nešlo o prekvapivé rozhodnutie, podľa žalovanej preukazuje aj skutočnosť, že žalobca nepodal odvolanie proti výroku I., ktorým bola jeho žaloba zamietnutá. Žalovaná navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdil a priznal jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací po zistení, že odvolanie žalobcu bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má základné zákonom predpísané náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie podľa § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 388 CSP v napadnutých výrokoch II. a III. o trovách konania zmeniť.

5. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. odvolaním napadnutý nebol, preto je v tejto časti právoplatný a rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý.

6. V predmetnom spore súd prvej inštancie zamietol žalobu, v dôsledku čoho boli žalovaná a intervenient na strane žalovanej v spore plne úspešní, a preto im súd aplikáciou ust. § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Súd tiež rozhodol, že štátu patrí nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z dôvodu, že štát hradil trovy znaleckého dokazovania, v súvislosti s čím súd poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Obo/3/2018 zo dňa 31. júla 2018.

7. Podstatou odvolacej argumentácie žalobcu bola námietka, že súd sa nezaoberal možnosťou / potrebou aplikácie ust. § 257 CSP, hoci v prípade žalobcu existujú viaceré dôvody hodné osobitného zreteľa.

8. Podľa § 255 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa úspechu vo veci (ods. 1). Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (ods. 2).

9. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

10. Náhradu trov konania ovláda zásada úspechu vo veci (zásada zodpovednosti za výsledok sporu), charakteristická pre sporové konanie, ktorá je premietnutá v ustanovení § 255 CSP, ako esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania, pričom úspech vo veci súd vždy skúma čo do právneho základu veci a čo do výšky priznaného nároku. Zásada úspechu vo veci je doplnená zásadou zodpovednosti za zavinenie, ktorá je vyjadrená ustanovením § 256 CSP. Zásada úspechu vo veci (zásada zodpovednosti za výsledok sporu), charakteristická pre sporové konania, sa uplatní tak, že neúspešná strana je povinná nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania, ktoré úspešnej strane vznikli. Ide o náhradu všetkých trov, ktoré sú preukázané, odôvodnené, účelne vynaložené, a ktoré vznikli v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva. Procesný úspech sa určuje vo vzťahu k predmetu sporu úspechom (t. j. víťazstvom) v spore. Plný úspech v spore sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej. Plný úspech v spore môže mať žalobca aj žalovaný.

11. Zmyslom a účelom náhrady trov v konaní pred všeobecným súdom je poskytnúť úspešnej strane sporu náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musel alebo bude musieť nepochybne zaplatiť, pričom by ich nemusel zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred súdom. Výnimky z tohto pravidla musí ustanoviť zákon (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 Ústavy SR). Aj tieto výnimky sa musia uplatňovať len za splnenia všetkých zákonom stanovených podmienok. Takou výnimkou je nepriznanie náhrady trov konania podľa § 257 CSP.

12. Podľa uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 113/2019 zo 6. júna 2019 aplikácia § 257 Civilného sporového poriadku, pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď síce sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa zásady úspechu v konaní, príslušný súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu. Takéto rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania sa nesmie javiť ako neprimeraná tvrdosť voči subjektom konania a nesmie odporovať dobrým mravom.

13. Aplikácia ustanovenia § 257 Civilného sporového poriadku pre nepriznanie náhrady trov konania musí zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter. Zákon pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa ustanovenia § 257 Civilného sporového poriadku vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok, a to dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii, kde sa tieto často vyskytujú a tento dôvod je daný charakterom tohto konania alebo charakterom procesnej situácie. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa treba prihliadať v prvom rade k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých strán a je potrebné vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale treba zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia, najmä na majetkové pomery oprávnenej strany. Významnými z hľadiska aplikácie uvedeného ustanovenia sú tiež okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku (práva) na súde, postoj strán v priebehu konania a pod. Nepriznať hoci len čiastočne náhradu trov konania strane, ktorej na ňu vznikol nárok, je možné len za predpokladu, že v konkrétnej veci možno od takejto strany spravodlivo požadovať, aby (hoci len čiastočne) si sama hradila jej vzniknuté trovy konania, a to práve z konkrétne uvedených a existujúcich dôvodov hodných osobitného zreteľa. Je preto potrebné, aby skutkové okolnosti, v ktorých sa vidí naplnenie dôvodu hodného osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania, boli preukázané, a to zo všetkých aspektov, ktoré sú podľa ustálenej praxe všeobecných súdov relevantné.

14. Odvolací súd zdôrazňuje, že ustanovenie § 257 Civilného sporového poriadku upravujúce moderačné právo súdu, osobitne zdôrazňujúce kritérium dôvodov hodných osobitného zreteľa, sa má vykladať prísne reštriktívne, a teda uplatnenie tohto ustanovenia prichádza do úvahy len výnimočne, keď výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu.

15. Odvolací súd posúdením skutočností majúcich vplyv na rozhodnutie podľa § 257 CSP, a teda na rozhodnutie o nepriznaní nároku na náhradu trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa,

vychádzajúc zo spisových podkladov predložených stranami a skutočností vyplývajúcich zo spisu dospel k záveru, že existujú dôvody hodné osobitného zreteľa pre aplikáciu uvedeného ustanovenia § 257 CSP.

16. V danom prípade dospel odvolací súd k záveru, že na strane žalobcu existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré odôvodňujú použitie citovaného ustanovenia. Tieto dôvody pritom existovali už v konaní pred súdom prvej inštancie a boli súdu prvej inštancie známe. Odvolaciemu súdu preto nie je zrejmé, prečo sa súd prvej inštancie možnosťou aplikácie ustanovenia § 257 CSP nezaoberal, hoc to je podľa názoru odvolacieho súdu povinnosťou súdu, pretože musí prihliadať na všetko, čo počas konania vyjde najavo.

17. Žalobca absolvoval u žalovanej operačný zákrok, pričom pri tejto operácii došlo u neho k poškodeniu periférnych neurogénnych štruktúr, čo konštatoval Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou. Pokiaľ bolo podanie žaloby podložené touto informáciou relevantnej úradnej autority, je podľa názoru odvolacieho súdu splnený prvý z predpokladov dôvodov hodných osobitného zreteľa, keď žalobcu takáto informácia mohla viesť k podaniu žaloby, ktorá sa na jej podklade laikovi nemusela a nemohla javiť ako zjavne nedôvodná a neúspešná. Žalobca po podaní žaloby zároveň požiadal o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov, zdokladoval svoje osobné a majetkové pomery a na základe týchto mu súd prvej inštancie uznesením č. k. 21C/60/2017 - 54 zo dňa 10.01.2018 toto oslobodenie priznal. Pred nariadením znaleckého dokazovania, v roku 2022, súd prvej inštancie opätovne preskúmaval osobné a majetkové pomery žalobcu, pričom po ich preskúmaní nariadil znalecké dokazovanie bez toho, aby žalobcu zaviazal na zloženie preddavku na znalecké dokazovanie. Nie je teda možné stotožniť sa s názorom žalovanej, že v danej veci bol žalobca oslobodený len z titulu druhu podanej žaloby (t. j. že by sa jednalo o vecné oslobodenie), ale ako vyplýva zo spisu, žalobcovi bolo priznané oslobodenie od platenia súdnych poplatkov na základe jeho osobných a majetkových pomerov, v dôsledku ktorých nebol ani zaviazaný na zaplatenie preddavku na znalecké dokazovanie. Zároveň musí odvolací súd konštatovať, že je nedôvodná námietka žalovanej aj v tom, že by žalobcove odvolacie námietky ohľadne jeho pomerov predstavovali novoty v odvolacom konaní, keďže je zrejmé, že žalobcovi bolo priznané oslobodenie od platenia súdnych poplatkov rozhodnutím súdu a v ďalšom priebehu konania pred súdom prvej inštancie svoje osobné a majetkové pomery dokladoval opätovne.

18. Predmetom sporu bola náhrada škody na zdraví, náhrada nemajetkovej ujmy a náhrada ďalšej škody, ktoré mali svoj základ v poškodení zdravia žalobcu, ku ktorému došlo pri operačnom zákroku, ktorý žalobca absolvoval u žalovanej. Skutočnosť, že k poškodeniu zdravia žalobcu došlo pri operačnom zákroku žalovanej, bola preukázaná, avšak zároveň z dokazovania vyplynulo, že žalovaná sa nedopustila protiprávneho konania, ktoré by mohlo založiť jej zodpovednosť za škodu voči žalobcovi. Podstatným pre tieto závery a pre posúdenie dôvodnosti žaloby bol znalecký posudok, ktorý bol v konaní podaný.

19. Žalobca je osobou s ťažkým zdravotným postihnutím, poberá starobný dôchodok, ktorého výška je 1 125,70 eur, má však zvýšené náklady na zdravotnú starostlivosť, žije s manželkou, spláca úver vo výške 440,- eur mesačne a jeho celkové majetkové pomery sú natoľko nepriaznivé, že ho nebolo možné zaviazat ani na zaplatenie preddavku na znalecké dokazovanie. Počas konania, v apríli 2022, dostal mozgovú cievnu príhodu.

20. Poškodenie zdravia žalobcu pri operácii u žalovanej, hoci táto nekonala protiprávne a nie je tak daný jeden z predpokladov jej zodpovednosti za škodu, ako aj osobné (najmä jeho zdravotný stav) a majetkové pomery žalobcu sú v súhrne dôvodmi hodnými osobitného zreteľa a takými výnimočnými okolnosťami, že je primerané uplatniť moderačné právo súdu podľa § 257 CSP a žalovanej, intervenientovi a ani štátu nepriznať nárok na náhradu trov konania, hoc žalobca bol v konaní neúspešný. Žalovaná, intervenient na strane žalovanej, ako aj štát sú právnickými osobami, pričom vzhľadom na ich absolútne neporovnateľnú ekonomickú silu vo vzťahu k žalobcovi nebude mať nepriznanie im náhrady trov konania pre nich žiadne zásadné negatívne dopady.

21. Na základe uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil v padnutých výrokoch o náhrade trov konania podľa § 388 CSP tak, že za aplikácie ustanovenia § 257 CSP žalovanej, intervenientovi na strane žalovanej a štátu náhradu trov konania nepriznal. Je pravdou, že ustanovenie § 257 CSP nebolo pri doterajšom rozhodovaní použité a pre rozhodnutie odvolacieho súdu

bolo rozhodujúce, no odvolací súd strany sporu nevyzýval, aby sa k jeho možnému použitiu vyjadrili, pretože jeho aplikácie sa v podanom odvolaní domáhal žalobca, a žalovaná, intervenient na strane žalovanej a aj štát tak mali možnosť sa k jeho použitiu vyjadriť. Za danej situácie tak nedošlo k porušeniu ustanovenia § 382 CSP (viď napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26. februára 2019, sp. zn. 3Obdo/1/2019).

22. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 257 CSP tak, že nepriznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania. Žalobca bol v odvolacom konaní úspešný a jeho odvolaniu bolo vyhovené, a preto by mu patrila náhrada trov odvolacieho konania. Avšak za situácie, kedy bol žalobca vo veci samej neúspešný a jeho odvolanie voči výrokom o trovách konania bolo dôvodné len z toho dôvodu, že existovali výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa pre to, aby nenahrádzal trovy konania ostatným subjektom konania, bolo by krajne nespravodlivé, aby naopak bola žalobcovi voči ostatným subjektom priznaná náhrada trov odvolacieho konania. Z týchto dôvodov odvolací súd náhradu trov konania úspešnému odvolateľovi nepriznal.

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP):

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolateľ má možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).